

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15649-05-18 אייל ואח' נ' מרלה

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובעים:

1. צבי אייל
2. ורדה אייל

נגד

הנתבע:

עמית מרלה

ב"כ התובעים: עו"ד ד"ר שמואל סעדיה
ב"כ הנתבע: עו"ד יהונתן יוסף קלינגר

פסק דין

פסק הדין ניתן באולם בית המשפט. פרוטוקול הדיון הושמט.

פסק דין

פסק הדין ניתן במסגרת קדם המשפט, לאחר ששמעתי היטב את טענותיו המלומדות של ב"כ התובעים ובהינתן העובדה שבמלוא הכבוד כתב התביעה אינו מגלה עילת תביעה.

1. על התביעה:

עניינה של התביעה הוא הוצאת לשון הרע ולהלן יובאו בתמצית שבתמצית הדברים הבאים:
א. התובעים, עיתונאים ותיקים, מוערכים, מוכרים ומקצועיים במקומות בעיר הרצליה, כך כעולה מכתב התביעה, פרסמו כתבה בעמוד אשר בראשו נרשם "בחירות". כותרת הכתבה, עליה חתום התובע 1, היא "בעוד חצי שנה הבחירות לראשות העיר: לא יהיו מועמדים מול פדלון שבחירתו מובטחת. תעלומה: מה תעשה עופרה בל. ד"ר סעדיה חייב להיות במועצה."

ב. בכתבה מופיעות תמונות של חמישה אשר שמותיהם גם במופיעים בכתבה עצמה. החמישה הם ראש העיר הרצליה וכן ארבעה נוספים, אחד מהם הוא בא כוח התובעים.

ג. הכתבה מתייחסת, בין היתר, למועמדים השונים ומציגה הערכות שונות ביחס לפועלם של המועמדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15649-05-18 אייל ואח' נ' מרלה

ד. הטענה להוצאת לשון הרע: עם פרסום הכתבה רשם הנתבע בקבוצת וואטצאפ

"הרצליה למען תושביה" את שתי ההודעות הבאות:

"כמה שילמו על הכתבה הזו?

המועצה הבאה תהיה שונה עם הרבה פנים חדשות ומי שכתב את הכתבה

לא מעודכן, לכאורה."

"למישהו יש את הטלפון של ורדה אייל.?"

התובעים טוענים כי האמירה "כמה שילמו על הכתבה הזו" היא אמירה מכפישה אשר נוגעת ללב ליבם של "משלח ידם של התובעים כעיתונאים ותיקים, מוערכים ומקצועיים ומטילה בהם דופי כאילו וכביכול הכתבות בעיתון הן כוזבות, קנויות, אינטרסנטיות ומלאכותיות וכי נראה כי זה עלבון והטלת דופי הקשה ביותר שיכול לסקור עיתונאי בעובדתו ומעבר לכך הפגיעה במוזכרים בכתבה..."

ה. התביעה הוגשה כתביעה בסדר דין מהיר ואליה צורפו שני תצהירי התובעים. עם זאת, התובעים עותרים גם לזימון ארבעה עדים נוספים שהם ראש העיריה משה פדלון, מ"מ ראש העיריה מאיה כץ וסגניות ראש העיר איה פרישקולניק ועופרה בל.

2. יש לסלק התביעה על הסף בשל היעדר עילה.

במלוא הכבוד ותוך הערכה רבה לב"כ התובעים אשר הביא היטב את דבריהם, בעוד הם עצמם לא הגיעו לבית המשפט, אין מקום לקבל את התביעה ולעניין זה יובאו הדברים הבאים:

א. כלל יסוד בהליך בהתאם לחוק איסור לשון הרע הוא בחינת שני השלבים הראשונים כפי שנקבעו גם בפסק הדין בעניין ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (מיום 4.8.08). שם נקבע כי "ראשית יש לבדוק את הביטוי בהקשר אובייקטיבי... שנית לבחון האם על פי משמעות זו מהווים הדברים לשון הרע..."

הבדיקה תיעשה בהתאם לאדם הסביר ולעניין זה אפנה לע"א 4534/02 רשת שוקן נ' הרציקוביץ. האדם הסביר הוא בית המשפט ולעניין זה אפנה לעמ"ש 4123/95 אור נ' מדינת ישראל – נציב שירות המדינה.

ב. האמירה אשר חוללה את כתב התביעה היא "כמה שילמו על הכתבה הזו?". במלוא הכבוד, אין לומר כי מדובר בהוצאת לשון הרע. אמירה מעין זו שקולה לפקפוק ורצינות הכתבה, אכן מפקפקת כפי שגם נרשם בהודעה בשאלה האם מי שכתב את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15649-05-18 אייל ואח' נ' מרלה

הכתבה מעודכן. האמירה עולה אינה מחמיאה ובמלוא הכבוד אף אינה מתקרבת לגבול ביזוי הוכפשה כנדרש בהתאם לחוק איסור לשון הרע.

כאשר אדם רושם אמירה דוגמת "כמה שילמו על הכתבה הזו?" הרי הקורא הסביר לא מבין, מיניה וביה, כי מדובר בהכפשה אשר חורגת מהטלת ספק כאמור ברצינות הכתבה.

ג. דיני לשון הרע לא נועדו ליצור העדפה בין זכויות, כלומר העדפה בין הזכות לשם הטוב לבין זכות חופש הביטוי. הדינים נועדו על מנת ליצור איזון בין הגנה על זכויות, קרי איזון בין ההגנה לשם הטוב לבין ההגנה על חופש הביטוי. בהחלט אפשר וולו היה מתנהל ההליך, ולו היה מתברר שמדובר באמירה העונה לדרישות חוק איסור לשון הרע, הרי בסופו של יום ההגנה על חופש הביטוי היתה מגנה גם על הנתבע. בענייננו, כאמור, מלכתחילה אין באמירה משום כניסה לגדר הוראות החוק.

ד. הנתבע מציין כי אפילו היה מתברר שמדובר בהכפשה, הרי הדבר הוא בגדר מעשה של מה בכך ובהתאם לפקודת הנזיקין. בנסיבות העניין, אין צורך להתייחס לטענה זו. ואולם, יאמר כי בהחלט אפשר ואילו היתה מתקבלת הטענה לפיה מדובר בלשון הרע, הרי בנסיבות העניין ומבלי לפגוע חלילה במהימנות התובעים, הרי היה מדובר בהחלט במעשה של מה בכך.

ה. למען הסר ספק, אין בפסק דין זה משום הבעת עמדה ביחס לכתבה עצמה וכן אין בכך משום עידוד לאמירות כאלה ואחרות. הקביעה החד משמעית, עם זאת, היא שאמירה "כמה שילמו על הכתבה הזו?" היא אמירה שאינה לשון הרע ואין מקום לסווג אותה ככזו.

ו. להשלמת התמונה, ודווקא בסיום הנימוקים, יאמר כי הכתבה כולה פורסמה כאמור במסגרת מערכת בחירות לראשות המקומית, כאשר הנתבע בזמנים הרלוונטיים התמודד במסגרת הפריימריז המקומיים במפלגתו. כלומר האמירה נאמרה במסגרת הליך בחירות ונאמרה על ידי מתמודד אחד ביחס לכתבה המציינת מתמודדים אחרים. אפילו היה נקבע כי מדובר באמירה מכפישה, הרי בהחלט אפשר ובסופו של יום האכסניה בה נאמרה האמירה, המסגרת של מערכת בחירות, העובדה שהנתבע היה אחד המתמודדים בפריימריז במפלגתו – כל אלה אפשר והיו מקימים הגנה מסוימת. כך או כך, לגופו של עניין, אין מדובר באמירה מכפישה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15649-05-18 אייל ואח' נ' מרלה

ז. עוד יש להפנות לפסק הדין של בית המשפט העליון בעניין רועי ילין נ' אם תרצו ועל כך בפסקה הבאה.

3. לפני סיום אפנה אל ע"א 2266/14 **רועי ילין נ' אם תרצו ציונות או לחדול**, מיום 15.7.15 (כב' השופטים עמית, מזוז ובראון). בעניין זה דן בית המשפט בערעור הנוגע לקביעה של בית המשפט המחוזי המתייחסת לאמירה שפורסמה בפייסבוק: **"שלום 'אם תרצו' סבו של אבי לא היה יהודי טהור, האם אוכל לצעוד בקבוצתכם מחר במצעד זכויות האדם. תודה, אם תרצו תנועה פשיסטית"**.

בתיק זה התפשרו בסופו של יום הצדדים בהמלצת בית המשפט העליון, אך חשוב להפנות לאמירות של בית המשפט העליון, שם נקבע כי (ההדגשה במקור) **"בשולי הדברים בית משפט זה מביע עמדתו כי ראוי לתביעה כגון דא שלא היתה מוגשת מלכתחילה וראוי כי הנחיה נורמטיבית לעתיד כי בתי המשפט יתנו דעתם לנושא ההוצאות בתביעות כגון דא"**.

ולענייננו, פסק הדין בעניין ילין נ' אם תרצו מלמד כי אין מקום לדון בתביעה זו. ושוב יוזכר כי כך או כך אין מקום באמירה הנכנסת לגדר חוק איסור לשון הרע.

4. סוף דבר: פסק הדין ניתן במסגרת קדם המשפט. פסק הדין ניתן בהינתן העובדה שאפילו אם תוכח התביעה כולה, הרי עדיין במלוא הכבוד לא תהיה בה עילת תביעה.

הוצאות הנתבע יקבעו בנסיבות העניין על הרף הנמוך ביותר ואף מתחת לו. זאת בהתייחס לעובדה שלמעשה הדיון מסתיים כבר בישיבה הראשונה וכן בהתייחס לכך שמן הראוי להנמיך את להבות המחלוקת בין הצדדים ולא ללבותם. יאמר כי ההוצאות אינן תואמות את ההשקעה הרבה שהשקיעו הן עו"ד ד"ר שמואל סעדיה והן עו"ד יהונתן קלינגר בכתבי הטענות.

אשר על כן, התביעה נדחית.

אני מחייב את התובעים בהוצאות הנתבע בסך של 1,500 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 17.1.19 ועד למועד התשלום בפועל.
ניתן היום, ט' טבת תשע"ט, 17 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 15649-05-18 אייל ואח' נ' מרלה

אביים ברקאי, שופט